

4. Advent negyedik vasárnapja.A ZÖRGETŐ JÉZUS .

Apoc 3,20
Apoc 3,14 - 22

A laodicezeabeli gyülekezethez írott levelet olvastuk ezen az istentiszteleten. Jó és üdvösséges dolog akkor történik közöttünk és általunk, ha elhiszük, hogy ezt a levelet az Anyaszentegyház élő Ura nekünk küldi. Adja Isten, hogy a karácsony előtti napokban ez az ige számunkra az életnek kenyere és az örökéletre buzgó víznek kútfeje legyen. ~~számunkra.~~

Íme, az ajtó előtt állok.

Csak azt ne gondoljuk, hogy egy idillikus, megszokott, kedves adventi képről van itt szó. Nem, abban a kijelentésben, hogy az Anyaszentegyház Ura az ajtón kívül áll, tragikus és félelmetes dologról van szó. Mert Neki nem kívül van a helye, Neki bent van a helye, a gyülekezet közepén, a hívők szívében. A legegyszerűbb keresztyén hitvallás így hangzik: "...él bennem a Krisztus." /Gal.2,20/

Azért áll Ő kint az ajtó előtt, mert kívül rekedt. Volt Ő már bent a laodicezeaiak szívében, gyülekezetében, de valahogyan kívül került. Laodiceán is beteljesedett a Megváltó szava: "Gyermekeim, milyen nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bejutni!" /Mk.10,25/ Mert Laodicea gazdag város volt: textilgyártása, fekete gyapjúja, szőnyegje, orvosi iskolája, különösen szemgyógyító orvosságai híressé és gazdaggá tették. Úgy tűnik, hogy ebből a gazdagságból részt kért a gyülekezet is, és azok tagjain is úrrá lett a közhangulat, a közszellem, amit laodiceében így mondogattak: "Gazdag vagyok, és sokra vittem, és semmire sincs szükségem." Önelégültek lettek, elkevélyedtek.

Így került ki Jézus Krisztus az ajtó elé.

Bátran és becsületesen vizsgáljuk meg szívünket, lelkiismeretünket, életünket: Nem került-e ki nálunk is Jézus Krisztus az ajtó elé? S egyáltalán, volt-e már bent? S ha igen, ha emlékezünk boldog, örvendező időre, amikor mi is azt mondtuk lelkesen: "Követlek téged Uram, valahová mégy!" /Ik.9,57/, az általános anyagi jólétben és gazdasági felemelkedésben nem került-e kívülre, az ajtó elé? Nem ismerős-e nekünk a laodiczeai $\frac{1}{2}$ lelkület: "Gazdag vagyok, és sokra vittem, és semmire sincs szükségem." /Ravasz L. fordítás/

és zörgetek.

Kegyelmes, jó dolog az, hogy mindez jelen időben van írva. Nem így: zörgettem, hanem így, még most is zörgetek, e mai napon is. Ez az $\frac{1}{2}$ mindeneket elhordozó nagy szeretetéről szóló szépséges vallomás. Nem ment el sértődötten. Nem mondta: jó ha kizártatok az ajtó elé, ha bezártatok előttem az ajtót, hát elmegyek máshová. Nem ment el, ott maradt és zörget, és bebozósítást kér. Mindez új kezdet lehetőségét jelenti. Mindaddig, amíg zörget, újra meg lehet nyitni az ajtót, újra lehet Vele, Benne élni az életet.

Így volt Laodiczeában és így van nálunk is. Hányszor zörgetett szívünkön az elmúlt esztendőben, s még mindig nem adta fel a reményt. Úgy van, ahogyan az Apostol mondja: "...hosszan tűr érettünk és nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtalálja a megtérés útját." /2 Pt.3,9/ Az $\frac{1}{2}$ hosszútűrő szeretete az új kezdet lehetőségét tárja elé.

Ha valaki meghallja az én szómat,

Zörgetett Jézus Laodiczeában földrengéssel is. Kr.u. 65- $\frac{1}{2}$ 66-ban ugyanis Jerápolissal és Kolosséval együtt nagy földrengés pusztította el Laodiczeát. Most szavával zörget. Mi itt az

Ő szava? Diagnózis és recept. Feltárja a betegséget és megmutatja a gyógyulás útját. Diagnózisa így hangzik: "nem tudod, hogy te nyomorult, szánalomraméltó, szegény, vak és mezítelen vagy." Képzeljük csak magunk elé a laodiczeabelieket. Ők ezt mondták: "Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire sincs szükségem. Jön Jézus Krisztus és ezt mondja: "nyomorult, szánalomraméltó, szegény, vak és mezítelen vagy." Olyan ez, mint amikor egy bizakodó, semmi baját nem érző, s talán kicsit éppen ezért elbizakodottá lévő embernek azt mondja az orvos: "Barátom, nagy baj van nálad. Halálos veszedelemben vagy, műtétre kell menned!"

Jól értsük meg, mindig az az igaz, amit Jézus Krisztus állapít meg rólunk, s nem az, amit mi érzünk, vagy gondolunk magunkról. Sámson is rég elveszítette már erejét, és még nem tudta. Lehet ez így nálunk is. Jézus szavát meghallani: mindig azt jelenti, meghallani a diagnózist, s elfogadni a tényeket tényeknek: "nyomorult, szánalomra-méltó, szegény, vak és mezítelen" vagyok. Aki ezt a szót még nem hallotta meg Jézus Krisztus szájából, Isten ígéből, az még nem hallotta az Ő szavát.

De a mi Megváltónk nemcsak a bajt fedi fel, hanem megmutatja a gyógyulás útját is. Receptet ír, s az így hangzik: "Négy Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat...és fehér ruhákat... és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet...légy buzgóságos és térj meg." S ezt nem én tanácsolom néked. Jaj, aki csak az igehirdető szavát hallja meg. Ez a Te szerelmes Megváltód tanácsa, forgasd a szívedben és kérjed, jelentse ki számodra mi mindent jelent neked a tűzben megpróbált arany, a fehér ruha és a szemgyógyító ir! Mindezt Tőle kell venni, mert Ő azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. /Jn,10,10/

és kinyitja az ajtót.

Egy festő szép képben festette meg a zörgető Jézust. Amikor a képet megmutatta barátjának, az így szólt: "A kép csodálatosan szép, csak kár, hogy valamit elfelejtettél megfesteni. Nincs az ajtón kilincs." - "Ó barátom, ezt az ajtót csak belülről lehet kinyitni, ez az ajtó az emberi szívet ábrázolja", felelte a festő.

Igy énekeltük mi is: "Bejönnél már, de némán kulcsfordulásra vársz." Igen, Jézus vár, zörget, de nem töri ránk az ajtót, nem jön be erőszakkal. Az Ő evangéliuma tele van ezzel a feltételes szócskával: "Ha". Ha valaki jönni akar énutánam...Ha valaki meghallja az én szómat...ha megnyitja az ajtót. Félreérthetetlenül benne van az is, hogy ha nem akar jönni, nem jön; ha nem hallja, hát nem hallja, ha nem nyitja meg az ajtót, hát zárva marad.

Jézus zörget, de az ajtót nekünk kell megnyitni, a szívünket nekünk kell kitárni. S ez az ajtónyitás, ez a szívkitárás az ismertetőjele, a hiteles pecsége annak, hogy csakugyan meghallottuk az ő szavát.

Bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.

A gyógyulást a tűzben megpróbált arany, a fehér ruha és a szemgyógyító ír által ígérte az Úr. Aki elfogadja Tőle ezeket, azoknak még többet ígér; legbensőbb közösséget: "bemegyek ahhoz". Teljes életközösségre lép velünk. Ez pedig a menny előízét hozza a számunkra. Ezt jelenti az a kifejezés is, hogy vele vacsorálok és ő énvelem. A messiási ünnepi étkezésnek az előképe ez.

Befejezésül még valamit el kell mondanom, amit Isten a szívemre nehezített. A vacsora a mindennapok utolsó szakaszát jelenti, de jelenti az emberi élet utolsó szakaszát is.

Azokhoz kívánok különösen szólni, akik - velem együtt - nem a reggelinket és ebédünket, hanem a vacsoránkat esszük. Testvér, ha őszintén azt látod, hogy Jézus kívül van az ajtó előtt, hogy nincs igazán ott bent az életedben, hívd be Őt. Ha nem Vele fogyasztottad is reggelidet, vagy ebédedet, Vele fogyaszthatod a vacsorádat. Vele beszélgethetsz és Vele készülsz a lefekvéshez, az elköltözéshez! Legyen az életed Betlehem és legyen a szíved jászolbölcső! Meglátod, csodálatos élet az, ha Ő ott bent van és ígérete szerint velünk is van "mindennapon a világ végezetéig." Amen.

- o -

Néhány megjegyzés: Kit lát János az Apoc-ban: Látja a Bárányt állani. 5,6;14,1. Lát négy angyalt állani. 7,1; 10,5.8; 19,18. Látja a sokaságot állni a Bárány előtt. 7,9.11; 8,2; 11,4; 20,12. Látja odaállni a Sárkányt, 12,4. S látja győzteseket, 15,2 és a föld királyait is távol állani. 18,10,17. Itt a zörgető Jézus áll! - A zörgetni, kopogtatni ige krölein az UT-ben hatszor fordul elő: Mt,7,7. Lk,11,9-10. 12,36; 13,25. Act, 12,13.16. Itt utoljára ! - deipnészó met autou a közös étkezés részben a messiási lakomára céloz, részben a legnépesebb barátság jele.